

9 decembrie – 15 decembrie

Cei aleși

Textul de memorat: „Întreb, dar: «A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?» Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin.” (Romani 11:1)

Studiul de săptămâna aceasta se ocupă de Romani 10 și 11, insistând în mod special asupra capitolului 11. Este important să citești ambele capitole în întregime pentru a urmări firul raționamentului lui Pavel.

Aceste două capitole au provocat și provoacă încă multe dezbateri. Există totuși o idee clar transmisă de amândouă: Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii și dorința Lui cea mare este să-i vadă mântuiți. El nu respinge nicio categorie de oameni. Romani 10:12 afirmă clar: „Nu este nicio deosebire între iudeu și grec” – toți sunt păcătoși și toți au nevoie de harul lui Dumnezeu, care a fost oferit prin Isus Hristos. Harul acesta ajunge la toți – nu în funcție de naționalitate, de naștere sau de faptele Legii, ci în funcție de credința în Isus, care a murit în locul păcătoșilor de pretutindeni. Dumnezeu poate alege pe oricine, dar planul fundamental pentru mântuirea oamenilor nu se schimbă niciodată.

Pavel continuă tema aceasta în capitolul 11. Este important să înțelegem că, atunci când vorbește despre alegere și chemare, apostolul nu se referă la mântuire, ci la rolul îndeplinit de cineva în planul lui Dumnezeu pentru lucrarea cu oamenii. Niciunei categorii de oameni nu-i este refuzată mântuirea. Nu despre acest lucru este vorba. Ci despre faptul că, după venirea lui Isus pe pământ și după ce Evanghelia a fost dusă la neamuri (prin Pavel în special), atât credincioșii dintre iudei, cât și cei dintre neamuri au preluat misiunea de a evangheliza lumea.

Duminică, 10 decembrie – Hristos și Legea

1. Care este sensul expresiei „Hristos este sfârșitul Legii” în contextul din Romani 10:1-4?

Legalismul poate lua multe forme, unele mai subtile ca altele. Cei care privesc la ei înșiși, la faptele lor bune, la alimentația lor, la cât de strict respectă Sabatul, la toate lucrurile rele pe care nu le fac sau la lucrurile bune pe care le fac, oricât de bune ar fi intențiile lor, cad în capcana legalismului. Noi trebuie să punem înaintea ochilor noștri sfințenia lui Dumnezeu față în față cu păcătoșenia noastră. Aceasta este calea cea mai sigură de a ne proteja de concepția care îi determină pe oameni să caute „o neprihănire a lor înșiși”, și nu neprihănirea lui Hristos.

Romani 10:4 este un text important, care surprinde esența mesajului lui Pavel din Romani. Mai întâi, trebuie să avem în vedere contextul. Mulți iudei „au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși” (vers. 3) și „neprihănirea pe care o dă Legea” (vers. 5). Însă, odată cu venirea lui Mesia, a fost prezentată adevărata cale către neprihănire. Neprihănirea le-a fost oferită tuturor celor care și-au pus încrederea în Hristos. Către El arătase sistemul ceremonial din vechime.

Chiar dacă includem în definiția Legii menționate aici Cele Zece Porunci, aceasta nu înseamnă că Cele Zece Porunci au fost înlăturate. Legea morală ne indică păcatele, greșelile, lipsurile și ne dovedește că avem nevoie de un Mântuitor, de iertare, de neprihănire, iar toate acestea se găsesc în Isus. În acest sens este Hristos „sfârșitul” Legii: Legea ne conduce la El și la neprihănirea Sa. Cuvântul grecesc pentru „sfârșit” este *teloes*, care poate fi tradus și prin „scop”, „țintă”, „destinație”. Hristos este scopul final al Legii, în sensul că scopul Legii este să ne conducă la El.

Concluzia că textul acesta ne-ar învăța că Cele Zece Porunci ar fi fost desființate (practic este vizată porunca a patra) intră în contradicție cu multe declarații ale lui Pavel și ale altor scriitori ai Noului Testament.

Te-ai lăudat vreodată cât de bun ești tu în comparație cu alții? Poate că ești într-adevăr „mai bun”, dar cu ce te ajută lucrul acesta? Compară-te cu Hristos, apoi gândește-te cât de bun ești în realitate!

Luni, 11 decembrie – Alegere prin har

2. Citește Romani 11:1-7. Ce concepție populară este respinsă clar și definitiv în pasajul acesta?

În prima parte a răspunsului său la întrebarea: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” Pavel arată că nu l-a lepădat, din moment ce existau iudei care au primit Evanghelia (Pavel se dă pe sine exemplu). Ei reprezentau „o rămășiță datorită unei alegeri, prin har”. Mântuirea le este oferită tuturor celor care o primesc, atât iudei, cât și neamuri.

Să nu uităm că primii convertiți la creștinism au fost iudei - de exemplu, cei convertiți în Ziua Cincizecimii. Petru a avut nevoie de o viziune specială și de o minune ca să se convingă că neamurile aveau acces egal la harul lui Hristos (Faptele 10; compară cu Faptele 15:7-9) și că Evanghelia trebuia să le fie vestită și lor.

3. De ce este greșit să credem că Dumnezeu i-a împiedicat pe israeliții care L-au respins pe Isus să înțeleagă mântuirea? Romani 11:7-10

În Romani 11:8-10, Pavel citează din Vechiul Testament, a cărui autoritate era acceptată de iudei. În pasajele citate, se afirmă că Dumnezeu le-a dat israeliților un spirit de adormire, ca să nu vadă și să nu audă. Oare îi orbește Dumnezeu pe oameni ca să nu vadă lumina care i-ar conduce la mântuire? Niciodată! Pavel nu vorbește despre mântuirea personală, deoarece Dumnezeu nu îi refuză mântuirea niciunui om și niciunei categorii de oameni.

De ce este greșită ideea că Dumnezeu ar refuza mântuirea unei categorii întregi de oameni? În ce relație se află concepția aceasta cu învățătura Evangheliei (potrivit căreia Hristos a murit pentru ca toți oamenii să fie mântuiți)? Ce consecințe tragice a avut concepția aceasta, de exemplu, asupra iudeilor?

Marti, 12 decembrie – Ramurile firești

4. Despre ce mare speranță vorbește Pavel în Romani 11:11-15?

Găsim aici două expresii paralele: (1) „plinătatea întoarcerii lor [israeliților]” și (2) „primirea lor [israeliților]”. Pavel se aștepta ca diminuarea numărului celor ce cred din Israel și lepădarea lor să fie doar temporară și să fie urmată de plinătate și de primire. Acesta este al doilea răspuns al lui Pavel la întrebarea de la începutul capitolului: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” Ce pare a fi o lepădare, spune el, este doar o situație temporară.

5. Ce vrea să ilustreze Pavel prin imaginea ramurilor altoite în măslinul nobil? Romani 11:16-24?

Pavel aseamănă rămășița credincioasă a lui Israel cu un măslin nobil, care are unele ramuri tăiate (iudeii necredincioși), metaforă prin care vrea să arate că „Dumnezeu nu a lepădat pe poporul Său” (Romani 11:2). Rădăcina și trunchiul au rămas. În acest pom au fost altoite neamurile. Dar ele își trag seva și viața din rădăcina și din trunchi, simbolul iudeilor credincioși.

Ce s-a întâmplat cu aceia care L-au respins pe Isus putea să se întâmple și cu credincioșii dintre neamuri. Omul este liber să aleagă mântuirea sau să o respingă. Dar să nu ajungem să credem că ne pierdem mântuirea de fiecare dată când cădem sau că nu suntem mântuiți până nu devenim desăvârșiți. Și să nu cădem nici în extrema cealaltă: să credem că, dacă am beneficiat odată de harul lui Dumnezeu, nu mai putem pierde mântuirea, indiferent cum ne purtăm și ce decizii luăm. Biblia nu susține concepția „odată mântuit, pentru totdeauna mântuit”. Numai cine continuă „să rămână în bunătatea” Sa (Romani 11:22) va fi mântuit.

Niciun credincios nu ar trebui să se laude cu bunătatea lui sau să se simtă superior față de vreun semen. Noi nu ne-am câștigat mântuirea, ci am primit-o în dar. În fața jertfei Mântuitorului, în fața standardului sfințeniei lui Dumnezeu, toți suntem egali: suntem niște păcătoși care au nevoie de harul divin, niște păcătoși care au nevoie

de o sfințenie la care se poate ajunge doar prin har. În noi înșine nu avem nimic cu care să ne lăudăm; să ne lăudăm doar cu Isus și cu ce a făcut El pentru noi când a venit în lumea aceasta în trup omenesc, a cunoscut necazurile noastre, a murit pentru păcatele noastre, ne-a oferit un model de viață și ne-a promis puterea de a trăi după acest model. Noi depindem de El în toate aceste aspecte, deoarece fără El nu am avea nicio speranță dincolo de viața pe acest pământ.

Miercuri, 13 decembrie – „Tot Israelul va fi mântuit”

6. Ce evenimente importante profetizează Pavel în Romani 11:25-27?

Creștinii au dezbătut intens pasajul acesta de-a lungul secolelor. Câteva idei sunt clare. O primă idee generală este că Dumnezeu îi caută pe iudei. Declarația lui Pavel de aici este un răspuns la întrebarea din introducerea capitolului: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” El spune: Nu! Și se explică: împietrirea (grecescul *porosis*) este doar „parțială” și doar temporară, „până va intra numărul deplin al neamurilor”.

Ce înseamnă „numărul deplin al neamurilor”? Mulți iau expresia aceasta în sensul de împlinire a misiunii Evangheliei, de răspândire a Evangheliei la toți oamenii. „Numărul deplin al neamurilor” intră când Evanghelia este predicată peste tot. Credința lui Israel, întru chipată de Hristos, este universalizată. Evanghelia este predicată în toată lumea. Revenirea lui Isus este aproape. Așadar, la acest moment, mulți evrei încep să vină la Isus.

O altă problemă este semnificația expresiei „tot Israelul va fi mântuit” (Romani 11:26). Ea nu trebuie luată în sensul că, la sfârșitul timpului, absolut toți evreii vor fi mântuiți printr-un fel de decret divin. Scriptura nu predică niciunde universalismul, nici cu privire la rasa umană, nici cu privire la vreo națiune anume. Pavel spera să-i mântuiască „pe unii din ei” (vers. 14). Unii L-au primit pe Mesia, iar alții L-au respins, așa cum se întâmplă cu orice grup de oameni.

În comentariul la capitolul 11, Ellen G. White declară că va exista un timp, „cu ocazia ultimei vestiri a Evangheliei”, când „mulți evrei... Îl vor primi prin credință pe Hristos ca pe Răscumpărătorul lor”. - *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 279

„Avem o lucrare măreață care trebuie să fie făcută în lumea noastră. Domnul a declarat că neamurile vor fi adunate, dar nu numai neamurile, ci și evreii. Printre evrei, sunt mulți care vor fi convertiți și prin care vom vedea mântuirea lui Dumnezeu înaintând ca o candelă aprinsă. Evreii se află pretutindeni și trebuie să li se vestească lumina adevărului prezent. Printre ei sunt mulți care vor veni la lumină și vor propovădui cu o putere minunată despre caracterul neschimbător al Legii lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu va lucra. El va face lucruri minunate în neprihănire.” - Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 459

Gândește-te la rădăcinile iudaice ale credinței creștine. În ce fel te poate ajuta un studiu al religiei iudaice să înțelegi mai bine credința creștină?

Joi, 14 decembrie – Mântuirea păcătoșilor

Dragostea lui Pavel față de poporul său este evidentă în Romani 11:25- 27. Cât de greu trebuie să-i fi fost să-i vadă pe unii conaționali ai săi luptând împotriva lui și împotriva adevărului Evangheliei! în ciuda acestui fapt, el și-a păstrat încrederea că mulți vor înțelege că Isus este Mesia.

7. Cum demonstrează Pavel în Romani 11:28-36 că Dumnezeu îi iubește atât pe iudei, cât și pe toți oamenii? Cum exprimă el puterea uimitoare și tainică a harului lui Dumnezeu?

Deși iudeii și neamurile sunt așezați în opoziție în acest pasaj, un lucru reiese clar: Dumnezeu le arată păcătoșilor milă, dragoste și har din belșug. El a avut în plan încă înainte de întemeierea lumii să mântuiască omenirea și să folosească oamenii, chiar națiuni întregi, ca unelte pentru împlinirea voinței Sale.

8. Citește cu atenție și cu rugăciune Romani 11:31. Ce idee importantă putem desprinde de aici cu privire la mărturia noastră pentru evrei și pentru toți oamenii cu care intrăm în legătură?

Fără îndoială că mult mai mulți evrei L-ar fi recunoscut pe Isus ca Mesia, dacă biserica creștină i-ar fi tratat mai bine de-a lungul timpului. Și sigur că nu le-a fost mai ușor în condițiile marii apostazii din primele secole de după Hristos și ale păgânizării extreme a creștinismului (cu respingerea Sabatului zilei a șaptea în favoarea duminicii).

Cât de important este, așadar, ca toți creștinii care au beneficiat de mila lui Dumnezeu prin Isus să manifeste aceeași milă față de alții! Nu putem să fim creștini dacă nu arătăm milă (vezi Matei 18:23-26).

Există vreo persoană față de care ar trebui să ai milă, cu toate că nu o merită? De ce să nu ai milă de ea, înfruntând obstacolele? Nu a făcut Isus lucrul acesta pentru noi?

Vineri, 15 decembrie – Un gând de încheiere

„Cu toată căderea lui Israel ca națiune, printre ei mai era totuși o rămășiță evlavioasă, care trebuia să fie mântuită. (...) Când a fost întemeiată prima biserică creștină, ea a fost alcătuită din acești iudei credincioși care L-au recunoscut pe Isus din Nazaret ca pe Acela a cărui venire o doriseră” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 276

„Printre iudei, sunt unii care, asemenea lui Saul din Tars, sunt tari în Scripturi, și aceștia vor vesti cu o putere minunată că Legea lui Dumnezeu nu se schimbă. (...) Când slujitorii Săi vor lucra în credință pentru aceia care au fost atât de mult timp neglijați și disprețuiți, mântuirea Lui se va descoperi.” - *Ibidem*, pp. 279-280

„Cum Scripturile Vechiului Testament sunt întretesute cu cele ale Noului Testament în explicarea planului veșnic al lui Iehova, aceasta va fi pentru mulți iudei ca zorile unei noi creații, ca o înviere a sufletului. Când ei îl văd pe Hristosul dispensațiunii Evangheliei zugrăvit pe paginile Scripturii Vechiului Testament și înțeleg cât de lămurit îl explică Noul Testament pe cel Vechi, puterile priceperii lor până aici adormite sunt trezite și ei îl recunosc pe Hristos ca Mântuitor al lumii. Mulți îl vor primi prin credință pe Hristos ca pe Răscumpărătorul lor.” - *Ibidem*, p. 279

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Osea 12 – Amos 1

1. Despre cine a spus Domnul că este un negustor căruia „îi place să înșele”?
2. Ce întrebări va pune Domnul morții și Locuinței morților când îi va izbăvi pe copiii Săi de la moarte?
3. Din ce era compusă oștirea cea mare, pe care a trimis-o Domnul împotriva copiilor Sionului?
4. Cine a atras pedeapsa Domnului „înădușindu-și mila”?

Profeți și regi, capitolul 50

5. Cum urmau să fie ocrotiți Ezra și tovarășii lui în călătoria spre Ierusalim?